

Börtönújság

2014.
április
megjelenik
kéthavonta

CXVII. (117.) évfolyam

Alapítva: 1898

Húsvét ünnepe 2-3

„Vándorutam során találkoztam a Szent Istennel. Volt a kezemben egy üveg víz, és ő megáldotta azt. Locsoltam magamra, és megújultam, mint a tavaszi fa. Ha ebből a vízből öntök rátok, megújultok, szerencsések, gazdagok és egészségesek lesztek!” – így hangzik egy húsvéti cigány köszöntő. Az ünnep előtt felidézzük a hagyományokat.

Tisztelt Olvasók!

Húsvéthoz közeledünk, amely a feltámadás, a megújulás ünnepe. Úgy tűnik, a tavasz új energiákat mozgatott meg a börtönökben is. A Márianosztrán szabadságvesztését töltő Balázs például tollat ragadott. Alkalmi kollégánk saját és három fogvatartott példáját bemutatva írta meg nekünk, hogy bent értették meg, milyen fontos a tanulás – ő le is érettségizett a börtönben. Jártunk a Fővárosi Bv. Intézet Gyorskocsi és Venyige utcai objektumában, ahol megkérdeztük, hogyan telnek azoknak a fogvatartottaknak a napjai, akik dolgoznak. A beszélgetés tanulsága egyértelműen az, hogy könnyebben és értelmesebben megy a munkával töltött idő. Az ismert pszichiáter, dr. Csernus Imre az egri börtönben tart csoportterápiás foglalkozásokat. Vele arról beszélgettünk, hogy mik a fogvatartottak legjellemzőbb problémái, miben tud segíteni nekik ezeken a foglalkozásokon és milyen tanácsokat tud adni a Börtönújság olvasóinak? Ezekről és sok más érdekes börtöneseményről olvashatnak e lapszámunkban.

Kellemes időtöltést kíván a szerkesztőség!

Még egy esély...

Balázs
a tanulásról

5

A munka lendülete

A Gyorskocsiban és
a Venyigében jártunk

6-7

Interjú dr. Csernus Imrével

8

Bárki lehet győztes Bibliaverseny a BFB-ben

10

Húsvét ünnepe

Az én testem, az én vérem

Jézus a húsvétot megelőző vasárnapon érkezett Jeruzsálembe pészah ünnepére, melynek estjét tanítványaival töltötte. Az „utolsó vacsorán” kenyeret nyújtott nekik, és ezt mondta: „Vegyétek, ez az én testem”, és bort adott nekik, mondván: „Igyátok, mert ez az én vérem.” Majd a Getsemáné-kertbe mentek, ahol Júdás elárulta őt a katonáknak. Istenkáromlással vádolták, mivel azt állította magáról, hogy Isten fia. A római helytartó, Poncius Pilátus elé hurcolták, aki a népre bízta Jézus bűnösségének megítélését. Az addig Jézust éljenző tömeg ellene fordult, és bűnösnek ítélte, Péter, a leghűségesebb tanítványa is megtagadta. Pilátus pedig mosta kezeit, jelezve, hogy Jézus halála nem az ő kezéhez tapad. Jézus fejére töviskoszorú került, majd a kereszttel a vállán elindult a Golgota hegyére, ahol pénteken megfeszítették. Vasárnap három asszony, köztük Jézus anyja érkezett a sírhoz, mely föltáruult, s egy angyal jelentette, hogy Jézus nincs a sírban, mert föltámadott.

Nagyböjt, nagyhét

Pészah és húsvét ünnepe eredetileg időben is egybeesett, a 325-ben megtartott niceai zsinat tette húsvétot a tavaszi napéjegyenlőséget követő első holdtölte utáni vasárnapra. Az ünnepet megelőző negyven nap a nagyböjt, mely a felkészülés, a lelki és testi megtisztulás ideje, hamvazószertától húsvét vasárnapjáig tart. Böjt idején tilos a bál, a mulatság és a lakodalom. Ekkor csak kenyeret, zöldséget, gyümölcsöt, illetve ezekből készült meleg ételeket szabad enni. A böjt elmúltával, húsvéthétfőn a magyar szokás szerint sonka, főtt tojás és húsvéti kalács kerül az asztalra.

A nagyböjt utolsó hete a virágvasárnaptól húsvétvasárnapig tartó nagyhét. Nagycsütörtökön Jézust gyászolva Rómába mennek, elhallgatnak a harangok. Nagypénteken halt kereszthalált Jézus, így ez a nap a bűnbánat, a mély gyász és a szigorú böjt napja. A templomokban letakarják az oltárokat, a harangok

is némák. Nagyszombaton véget ér a böjt, és újra megszólalnak a harangok. Húsvétvasárnapon a kereszténység Jézus feltámadását ünnepli. Húsvéthétfőn felelevenedik a természet ünnepe is: a férfiak locsolkodni indulnak, amiért cserébe hímes tojást kapnak a hölgyektől.

Roma húsvéti hagyományok

„Vándorutam során találkoztam a Szent Istennel. Volt a kezemben egy üveg víz, és ő megáldotta azt. Locsoltam magamra, és megújultam, mint a tavaszi fa. Ha ebből a vízből öntök rátok, megújultok, szerencsések, gazdagok és egészségesek lesztek!” – így hangzik az egyik jellemző húsvéti cigány köszöntő.

A cigányság Európába érkezésével egy időben felvette a kereszténységet és a keresztény ünnepeket, köztük a húsvétot is.

Már napokkal előtte készülődni kezdtek, majd a húsvét megünneplése után útra keltek. Húsvét napján patak-vízzel jelképesen meglocsolták egymást, miközben hosszú köszöntőket mondtak, s a vendégeket étellel, itallal kínálták. Versengtek is, hogy ki tud hosszabb és cifrább köszöntőt mondani, hiszen a hosszú és cirkalmas köszöntő is a tehetség jele. A húsvéti locsolkodás a klasszikus cigány közösségekben a tavaszünnepek szokásaihoz tartozott, szerepe az volt, hogy szerencsét, egészséget és termékenységet hozzon. Húsvét első napján a fiúk járták végig a lányos házakat vödörrel, lavórokkal. Lehetőleg ágyban kellett találni a lányt, és ott kellett „kilocsolni” az ágyból. Ilyenkor aztán nemcsak az ágynemű lett vizes, hanem úszott az egész kis szoba is. Másnap napközben a lányok lesték meg a fiukat az utcán, és csuromvizesre locsolták őket.

Napjainkra az ősi szokásokból jobbra már csak a rögtönzött köszöntők maradtak meg, amelyeket ma is annál többre becsülnek, minél hosszabbak és leleményesebbek. Minden egyéb hasonult a többségi hagyományokhoz. Ma már a cigányfiúk és férfiak is kölnívizzel locsolják a lányokat, asszonyokat, akik festett tojással vagy csokitojással és enni-innivalóval várják a locsolkodókat. (Tuza Tibor gyűjtése)

Az „utolsó vacsorán” kenyeret nyújtott nekik, és ezt mondta: „Vegyétek, ez az én testem”, és bort adott nekik, mondván: „Igyátok, mert ez az én vérem.”

Szimbólumok

A **locsolkodás** szokásának a víz megtisztító erejébe vetett hit az alapja, mely modern formában (kölnivízzel locsolás) megmaradt a mai napig.

Hollóházán és Erdély bizonyos vidékein viszont még ma is élő szokás, hogy a fiúk csapatostul mennek a lányos hához, és vödör vízzel öntözik meg a leányokat.

A lányok az udvarlásért cserébe **hímes tojást** ajándékoznak a fiúknak. A tojás ősi termékenység szimbóluma, a kereszténységben a feltámadás szimbóluma is.

Magyar húsvéti szimbólum a **barkaág** is, melynek eredete a virágvasárnap ünnepséhez nyúlik vissza. A mediterrán országokban ilyenkor pálmaágot vagy olajágot szentelnek, a hagyomány szerint ugyanis Jézus jeruzsálemi bevonulásakor az emberek pálmaágot tartottak a kezükben, mely azóta a béke szimbóluma is.

A **húsvéti bárány** jelképének eredete szintén bibliai: a zsidók bárányt áldoztak Istennek, bárányvérrel kenték be házuk ajtaját, így a halál angyala elkerülte őket az egyiptomi rabság éve alatt. Jézus kereszthalála is az áldozatot hordozza magában, hiszen halála által váltotta meg az emberiséget.

A **húsvéti nyúl** a Mikuláshoz hasonlóan a gyermekfolklór része: a gyermekek „hisznek” a húsvéti nyúlban, amely húsvétkor ajándékot hoz nekik.

Purim

A purim a zsidó farsang, a vigasság, az öröm és a játék ünnepe, amikor felszabadultan lehet mulatni. Ekkor a perzsa uralom alatt élő zsidó közösség megmenekülésére emlékeznek. A történet szerint az elnyomó fegyvere önmaga ellen fordult, s így a zsidó közösség képes volt megvédeni magát az erőszak ellen. Az Eszter könyve által megörökített történetet ünnepelik ilyenkor, amikor a perzsa uralom alatt élő közösség megmenekült Hámán ármánykodásaitól. A történet évszázadok óta ad reménységet és bátorítást a zsidóknak.

Pészah, a kivonulás ünnepe

Az Egyiptomot ért bibliai tíz csapás közül az utolsó volt az elsőszülöttek halála, de ezt a csapást az izraelitáknak nem kellett elszenvedniük, mert házaikat megjelölték egy bárány vérével, így a halál elkerülte fiaikat. A csapások súlya alatt megtört fáraó végül megengedte, hogy az addig rabszolgaként élő zsidók elhagyják az országot. Az ünnep első napja az Egyiptomból való kivonulásra, utolsó napja pedig a tengeren való átkelésre emlékezteti a zsidóságot. Széder estéjén családi körben fogyasztják el az ünnepi ételt. A pászka a zsidó népet, a főtt tojás a gyászt, a keserű gyökér az egyiptomi rabszolgaságot, a sós krumpli a könnyeket szimbolizálja.

A Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnokságának lapja

Felelős kiadó: **Csóti András** bv. vezérőrnagy, országos parancsnok • Főszerkesztő: **Szalai Tímea**

Felelős szerkesztő: **Mészáros Zita** • Fotó: **Apró Andrea és archív**

A szerkesztőség elérhetőségei

Cím: **BVOP Sajtóiroda**, 1054 Budapest, Steindl Imre u. 8.

Telefon: **+36/1/301-8424, -25** • E-mail: **sajto@bv.gov.hu** • Nyomdai előkészítés: **Apex Design Kft.**

Nyomda: **Duna-Mix Kft.**, 2600 Vác, Barabás M. u. 1.

Nemzeti ünnep Tökölön

A Pannon Oktatási Központ tanárainak szervezésében emlékezett meg a március 15-i forradalomról a Fiatalokorúak Büntetés-végrehajtási Intézetének ötven tanulója. A műsort a szavalatok mellett ismert szerzők, *Brahms*, *Dvořák* zeneművei és *Simándy József* híres Bánk bán-áriája, a Hazám, hazám tette igazán ünnepivé.

Kutyaterápiával csökkenthető az agresszivitás

A projektvezető Pálhalmi mellett a Somogy és Tolna Megyei Bv. Intézet fogvatartottjai vettek részt különböző TÁMOP-képzéseken. A szakemberek szerint a kutyaterápiás képzést követően javult az elítéltek helyzet-felismerési, valamint problémakezelési képessége. A kompetenciafejlesztési gyakorlatokon és a munkavégzéssel kapcsolatos tréningeken 165 fogvatartott vett részt. Az álláskeresési technikák elsajátítása megkönnyítheti a munka világába való visszavezetést.

Fergeteges fúvóskoncert Szombathelyen

Nem csak a fogvatartottakat, de a személyi állományt is lázba hozta az első fúvóskoncert a Szombathelyi Bv. Intézetben. A Vasvári Brass Band fúvózenekar március 8-án a beszámoló szerinti felejthetetlen koncertet adott. A zene felszabadító erejével léptek színpadra, és a siker nem is maradt el: a százötven fogvatartott és

a jelenlévő bv.-sek is átvették a ritmust. A koncert végén a zenekart többszöri ráadásra készítette a szünni nem akaró tapsvihar. A figyelmes fúvósok nőnap alkalmából a jelenlévő hölgyeket is köszöntötték.

A nőket köszöntötték

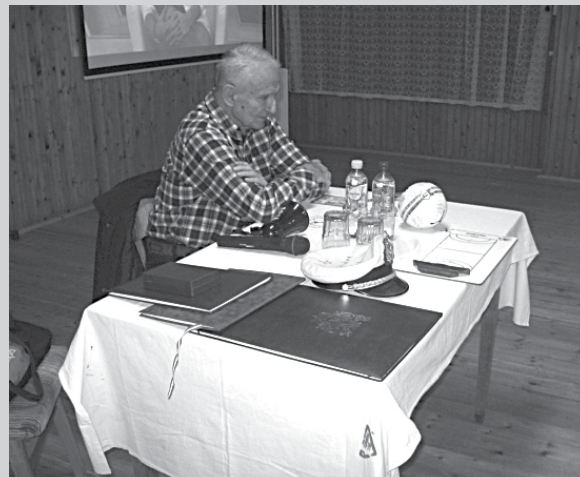
A hölgyeket köszöntötték nőnap alkalmából Kalocsán, ahol négy férfi fogvatartott lépett színpadra, hogy dalokkal, versekkel és tánccal ünnepelje nőtársait.

A nemzetközi nőnap a nők iránti tisztelet és megbecsülés kifejezésének napja, amelyet Magyarországon 1948 óta minden év március 8-án tartanak. Ezen a napon a férfiak virággal lepik meg a lányokat és asszonyokat, ezzel köszönve meg odaadásukat.

Kézilabdasztorik a mesteredzőtől

Tökölön járt *Laurencz László* kézilabda mesteredző, aki elvitte a börtönbe sikeres edzői pályafutásának legfontosabb relikviáit. A nyolcvan fogvatartott így újra végigizgulhatta a féltve őrzött DVD-n az 1996-os atlantai olimpia bronzmeccsét, amelyet a lányok megnyertek, és felidéztek azt is, milyen út vezetett az 1994-es világ-bajnokságon az ezüstéremig.

Még egy esély... még nem késő

„Balázs vagyok. Huszonéves fiatal. Börtönlakó vagyok Márianosztrán. Zárkámban rajtam kívül három olyan fiatal él, akik hasonlóan gondolkodnak. Velük készítettem riportot. Négyünk közül én vagyok a legrégebb óta tagja a börtöntársadalomnak. Azt mondják, hogy jól tűröm – látszólag jókedvvel” – így kezdődött az a levél, amelyet a márianosztrai börtönből kapott szerkesztőségünk. Úgy döntöttünk, hogy közöljük alkalmi „kollégánk” riportját. Mert sosem késő...

Mint általában a fiatalokat, minket is érdekel, mihez fogunk kezdeni, ha majd el kell kezdenünk az életet. Kint lett volna rá alkalmam, hogy sikeresen leérettségizzek, de céget alapítottam, és ezután már nem tartottam annyira fontosnak. Később sajnos rossz utat választottam, és bekerültem a börtönbe. Itt a nevelő hívta fel a figyelmemet, hogy be tudom fejezni az érettségit. Éltem a lehetőséggel, és sikeres vizsgát tettem. Mindemellett folyamatosan dolgozom és tanulok. Nagyon örülök, hogy le tudtam vizsgázni, mert így szabadulásom után erre már nem kell időt fordítanom. Ma már egy érettségi vizsga alapkövetelmény minden munkához.

Róbert

Zárkatársam, Róbert már az általános iskolát is erősen elhanyagolta, de itt, a börtön falai közt elgondolkozott azon, hogy a benn töltött időt mennyire hasznosan tudná saját javára fordítani.

– Nem tudtam befejezni az általánost, mert a családi körülményeim nem engedték meg. Édesapám börtönbe került, 12 évesen én

lettem a családfenntartó. A családalapítás után be akartam fejezni az iskolát, de folyamatosan a börtönt jártam. Most az ítéletem is lehetővé teszi, hogy elvégezzem a nyolc általánost. Már több mint egy éve dolgozom a helyi faüzemben, rakodóként. Munka után, délutánonként járok iskolába, hetedikes vagyok. A beiratkozásról a börtön helyi videorendszerén keresztül, a képűsből értesültem. Ha szabadulok, akkor szeretnék továbbtanulni és szakmát szerezni. Így talán könnyebb lesz eltartani a családomat és magamat. Nem szeretném még egyszer a bűnözést választani a tisztas megélhetés helyett – mesélte el Róbert.

István

István a gimnázium mind a négy osztályát a rács falai mögött végezte el, de nem elégedett meg ennyivel. A sikeres érettségi vizsga után úgy döntött, hogy a már meglévő is javít, így két fontos tárgyból javítóvizsgára készül. Az elmúlt nyár során sikeresen felvételizett egy egyetemre, kereskedelmi szakra, emellett raktáros az intézetben.

– Nálam a tanulás sajnos háttérbe szorult, mert magántanuló voltam, és a sportkarrierem sokkal fontosabb volt számomra. Sajnos emellett még rossz úton is jártam, inkább a fiatalok bűnözést választottam, mint a szorgalmas tanulást. Most jelenleg angolból és matekból készülök javítóvizsgára, mert ha jelest kapok ebből a két tantárgyból, lehetővé válna számomra, hogy államilag finanszírozottként kerülhessek az egyetemre. Költségtérítéssel szakra egyszer már felvettek, de nem tudtam megjelenni a tanórákon, és a tanórákon való részvételem nélkülözhetetlen volt a sikeres vizsgához. A célom az egyetem elvégzésével, hogy szabadulásom után lehetőségem nyíljon arra, hogy normális munkahelyen dolgozzak, és színvonalas életvitelt tudjak folytatni. A mai világban már az érettségi is kevés a színvonalas munkához és a megfelelő egzisztenciális körülmények kialakításához. Angol mellett németül is tanulok. Az angol a középfoknál jobban megy, a német pedig haladó fokon. Nélkülözhetetlennek érzem mindkettőt – avatott be terveibe István.

Gergő

Gergő szintén szerencsésnek mondhatja magát abból a szempontból, hogy a

szabadságvesztés jelentős részében képezhetette magát a börtön falai között, ezzel egyfelől több lehetőséget adott magának arra, hogy bűnözés helyett munkával teremtsen meg magának és családjának az anyagi háttérét. – Érettségi után az autószerelőit kezdtem el a szüleim unszolására, de váltottam más szakma tanulására. A raktározási szak elvégzése után sajnos hamar a börtönben kötöttem ki. De még a benti lét sem vette el a kedvem attól, hogy továbbképezsem magam, és burkolói szakmát szereztem. A kinti életben is jobban tudnám magam elképzelni az építőiparban, mint máshol, de az építőiparon belül is a hideg-meleg burkolásban. Most jelenleg a helyi kft.-nél dolgozom fűtőként. Nemcsak iskolapadban lehet tanulni. Munkám során a gyakorlatban tanultam el a kazánfűtőszakma rejtelmait. A burkolói tanfolyam elvégzésének volt köszönhető, hogy szabadulásom utánra elő-munkaszerződést kaptam egy lakókörnyezetemben található helyi cégtől – vázolta fel a tudással járó előnyöket Gergő.

Négy fiatalember, aki fiatalon megtévedt. Négy különböző történet, mégis valami közös bennünk. Küzdünk egy pozitív jövőért, és hogy sikeresek legyünk az életben. Korán megtapasztaltuk, hogy milyen idebent, és bár azt nem tudjuk pontosan, hogy milyen lesz odakint, egy dologban biztosak vagyunk: nem akarunk visszajönni. A szerencsétlenségben szerencse, hogy nem gyötört meg a börtön minket, kaptunk esélyt a javulásra, hiszen dolgozunk, tanulunk.

Balázs

Még egy esély... még nem késő

A munka lendületet és becsületet ad

Van, aki a konyhán dolgozik, van, aki takarít, de a „márkátlanítóban”, a mosodában, a zöldségfeldolgozóban, a műhelyben és a PET-palack-válogatóban is dolgoznak a fogvatartottak a Fővárosi Bv. Intézetben. A Gyorskocsi és a Venyige utcai objektumban a munkalehetőségekről és a munkához való viszonyukról kérdeztük a fogvatartottakat. A Venyigében olyan mondat is elhangzott, hogy bár a kereset nagyon fontos, akkor is dolgoznának, ha nem kapnának érte fizetést.

A Gyorskocsi utcában jelenleg nyolcvanán dolgoznak a legkülönbébb munkakörökben. Itt van az úgynevezett márkatlanító üzem, ahol az elkobzott hamis termékekről veszik le a márkajelzéseket úgy, hogy azt később még a rászorultak fel tudják használni. A börtönben végzett munka fontosságáról és jövőbeni terveikről Brigittával és Viktóriával beszélgettünk.

Börtönújság: Milyen munkát végeznek itt az intézetben?

Brigitta: Takarítók vagyunk mind a ketten. Mi tartjuk tisztán az irodákat, a mellékhelyiségeket, a folyosókat, a fő közlekedési területeket, az őri pihenőt és a zsílipeket. Viktória dolgozott a márkatlanítóban is.

Hogyan befolyásolja az életüket az, hogy van lehetőségük dolgozni?

– A benti életünket nagyban befolyásolja, hogy dolgozhatunk. Sokkal jobban mennek a napok, és örülünk a hétvégének, amikor pihenhetünk. De jó érzés dolgozni, mert így hasznosnak érezzük magunkat és van egy kis saját pénzünk is – tudtuk meg Brigittától. Viktória szerint is nagyon sokat számít, ha már a börtönben elkezdhetnek visszarázódni a társadalomba. „Jó, hogy dolgozhatok, így egy kicsit önellátóbb lehetek itt benn is” – mondja.

A büntetés-végrehajtás segíti még valamivel visszailleszkedésüket?

Brigitta: Most indul egy gyors- és gépirótanfolyam, amire jelentkezünk. Ez nagyon hasznos, mert megtanulhatunk egy szakmát. Viktória pedig elvégezte a TÁMOP 90 órás angoltanfolyamát is. Ő Angliában szeretne dolgozni, és úgy látja, az intézet sokat segít abban, hogy újra kezdhesse az életét.

A Venyige utcai börtönben működik egy nonstop mosoda, egy zöldségfeldolgozó üzem, egy PET-palack-válogató és egy elektronikai hulladék-bontó csarnok is. Itt majd 300 fogvatartott számára van munkalehetőség. A riport során kiderült, hogy nem csak a fizetésért, hanem a megbecsülésért és az idő értelmes eltöltéséért is érdemes dolgozni.

Mit jelent önöknek, hogy lehetőségük van dolgozni?

– Én több mint két éve dolgozom stúdiósként és könyvtárosként ebben az objektumban. A munkával egyrészt gyorsabban telik az idő, másrészt az ember nem épül le annyira szellemileg és lelkileg, mert van

egy mindennapi motivációja – tudtuk meg Gergelytől. Tamás jelenleg a konyhán dolgozik, és vallomása szerint szereti csinálni. „A munka állandó lendületet visz az itteni életbe, és megnyugtató az a tudat is, hogy ma is csináltunk valamit” – mondta el. Gábor belső műhelyes és vízvezeték-szerelő, amolyan mindenese, aki úgy látja, „csak úgy élhető túl az itt töltött idő, ha az ember dolgozik”.

Segít a munka képességeik, készségeik megtartásában is?

Erre a kérdésre György válaszol először: „A börtön a türelemről szól. Az embereket a legnehezebb kezelni. Ételosztóként dolgozom mindkét épületben. Nekem azért is nehéz még a börtön, mert van három gyerekem, de így, hogy dolgozhatok, elviselhetőbb.”

Gergely nem feltétlenül a képességeket emeli ki, hanem azt, hogy a munka lendületet és becsületet ad a börtönben. Véleménye szerint a személyi állománytól nagyobb figyelmet kapnak azok, akik dolgoznak: érezhető egyfajta megbecsültség. Emellett ő küldetésének érzi azt, hogy elkezdjenek olvasni az emberek a börtönben. Ami a munkáját nehezíti, az az, hogy mindenki van egyfajta feszültség, elvárásokat fogalmaznak meg velük szemben, és azoknak nem lehet mindig megfelelni. „Kérnek egy könyvet, de ha nincs meg, nem tudom odaadni. Ebből lehet konfliktus” – mondja.

– Ahogy az ételosztón is csattan az ostor, ha probléma van a kajával – csatlakozik a gondolathoz György.

Van, aki új szakmát tanul, vagy hasznosítani tudja a kinti végzettségét?

– Autodidakta módon mindenki tanul valamit. Én sosem gondoltam, hogy könyvtáros leszek, de azóta sok mindent elolvastam erről a munkáról. A srácok már tökéletesen tudják, hogyan működik egy mosoda, úgyhogy a civil életben is el tudnának helyezkedni ebben a szakmában – tudjuk meg Gergelytől.

Sándor: – Igen, ez így van. Mindenki, aki ide bekerül és elkezd dolgozni, megtanulja, hogy a munka elengedhetetlen a mai világban. Én úgy jöttem be, hogy közöm sem volt a munkához. Most már, ha szabadlábra kerülök, az lesz az első, hogy munkát

találjak, mert muszáj. Ez az idő megtanított arra, hogy van értelme dolgozni. Károly sem dolgozott kint, most a zöld-ségfeldolgozó üzemben van. Elmondása szerint eleinte furcsa volt, nehéz volt felkelni is, de azóta már belerázódott.

Segítik családjukat a jövedelmükből?

Sándor: – Én személy szerint igen, de több emberről tudok ezen a szinten, aki hazaküldi fizetését a családjának.

Tapasztalják, hogy azokban, akik nem dolgoznak nagyobb a feszültség?

– Persze. Az ő életük teljesen más. Nekünk van egy beosztásunk, el tudjuk magunkat foglalni. A munka miatt nyitott körletben lehetünk, nekik csak a feszültség marad – avat be Sándor a mindennapokba.

Van valamilyen előmeneteli lehetőségük?

Tamás szerint nincs jobb vagy rosszabb munka, mindegyiknek megvan az előnye, és mindenki örül annak, amit csinálhat. Gábor hozzáfűzte, hogy ő először van benn, és nem tudta, hogy miről is szól a börtön. Most azt látja, hogy a nevelői munka is nagyon fontos ahhoz, hogy megtalálják bent a helyüket.

Mit ért azon, hogy fontos a nevelői munka?

– Elsősorban a rávezetést. Ha valaki még nem volt börtönben, és nincs tisztában a jó és rossz oldalakkal, akkor kap egyfajta tájékoztatást. Itt nincs előítélet, mindenkit egyformán segítenek. Ha a nevelő nem foglalkozna a fogvatartottakkal, nem bátorítaná őket, hogy dolgozni kell, akkor elkallódhatnának, és a nem dolgozó körletben töltenék le a büntetésüket. Nyilván van ellenvélemény, de azt nem itt, közöttünk kell keresni – fejtette ki Tamás.

Milyen a kapcsolatuk a munkáltatókkal?

– Szerencsére a munkáltatók időt adnak ahhoz, hogy az ember bizonyítson. Ha valakiben látják a munkaszeretetet, elnézik a hibákat is, és lehetősége lesz a javításra – tudtuk meg Tamástól. Gergely szerint „minden fogvatartott lehetőséget kap kreativitásának kibontakoztatására. Számítanak az ötleteinkre, a véleményünkre, sőt azt gondolom, el is várják.” György számára az a fontos, hogy megbíznak bennük. „Most

Jó érzés, hogy kifejezhetem a megbánást

„A jóvátételi programban való részvétel saját elhatározásomból történt, jó dolognak tartom, hogy lehetőséget biztosítanak arra, hogy jóvátégyem azt az ártalmat vagy kárt, amit okoztam. A felkészülés során sokat beszélgetünk az értékekről, az erkölcsről. Az nem merült fel bennem, hogy az emberek legyenek elnézőek velem szemben, hanem inkább arra gondoltam, hogy értékeljék, hogy nekem is vannak jó tulajdonságaim és képes vagyok megváltozni. Szégyellem és nagyon megbántam, amit tettem. A hozzászóló hölgy arról beszélt, hogy elfogadja a jóvátételt és a falakon kívülre is eljut a jócselekedetünk. A későbbiekben is törekedni fogok arra, hogy az itt kapott útravalóval helyesen igazodjak el az életben, és az embertársaim másképp ítélkezzenek fölöttem.”

Kéki Richárd szolnoki fogvatartott levele szerkesztőségünkhöz

például rám bíztak egy újoncot, pedig csak kilenc hónapja dolgozom osztóként” – mesélte büszkén. Csaba frappáns megállapítása szerint „azt kapjuk, amit adunk”.

Végezetül Gergely egy hiányérzetet is megfogalmaz: – Én azért egy jogszabályi negatívumra fel szeretném hívni a figyelmet. Talán újra kellene gondolni a költségvetés megalkotása során azt, hogy hogyan díjazták a rabmunkát. Nem arra gondolok, hogy a civil fizetésekkel kellene összehasonlítani, hanem adott esetben itteni költségeinkhez kéne igazítani bérezésünket. Ha mindennap beszélék telefonon, akkor az én napi munkadíjam talán éppen arra elég, hogy azt a tíz percet ki tudjam fizetni.

Gábor Gergelyhez csatlakozva elmondja: – Igen, a telefon tényleg az a probléma, amit meg kéne oldani, mert sokan a hónap végén már nem tudnak beszélni a szeretteikkel. Ezzel együtt azt mondom, ha nem kapnánk fizetést, a dolgozók fele akkor is elvégezné a munkáját, mert ez adja az értelmét a benti életnek.

Sikó Zsuzsanna

Minden ember önmaga sorsának kovácsa

A közismert pszichiáter, dr. Csernus Imre nemrég egy rendezvényen találkozott az egri börtön parancsnokával. Beszélgettek, „szakmáztak”, sok szó esett a fogvatartottak mentális állapotáról. Csernus doki ekkor ajánlotta fel, hogy csoportterápiás foglalkozásokat tart a börtönben. A terápia elkezdődött, mi pedig megkértük, adjon kulcsot a Börtönűjság olvasóinak is önmaguk megismeréséhez.

A parancsnok úrral arról beszélgettünk, hogy milyen mentális állapotban vannak a fogvatartottak, mennyire tudják a konfliktusaikat kezelni, illetve hogyan lehetne ezeken a képességeken javítani. Ekkor ajánlottam fel, hogy tartok egy nyolcalkalmas önismereti tréninget az önként jelentkezőknek. Egy alkalommal 15-16 fogvatartott ül le a körbe. És ami még érdekes, hogy körülbelül a harmadik alkalom után a börtön dolgozói is elkezdtek érdeklődni, így most már nekik is tartok foglalkozásokat – mesél a kezdetekről Csernus Imre.

Önbizalmat csak úgy lehet szerezni, ha tudatosan méretjük meg magunkat új dolgokban ...

Börtönűjság: – Mik a fogvatartottak legjellemzőbb problémái, és miben tud segíteni nekik ezeken a foglalkozásokon?

Csernus Imre: – Emlékszem egy olyan helyzetre, amikor egy fogvatartott arról beszélt, hogy őt a kinti életben mindig kihasználják, megalázzák. Azt kértem, hogy járkaljon fel-alá a szobában. A tizedik kör után megkérdeztem tőle: nem jutott eszébe, hogy azt mondja, nem csinálom? Azt válaszolta, hogy nem. Ez jellemző példa arra, hogy az emberek mennyire

nincsenek tisztában azzal, hogyan vehetik a kezükbe a sorsukat, miként kell önmagunkat tisztelni, hogyan lehet önbizalommal felvérteződni.

És hogyan?

Életünk során rengeteg élményt élünk meg, melyek érzelmeket váltanak ki. Az a kérdés, hogyan tudom ezeket az élethelyzeteket jól megoldani? Úgy, ha kimondjuk a gondolatainkat. Mert a ki nem mondott dolgok csak rakódnak bennünk és ezeket teherként cipeljük magunkkal. Ez a zárkózott emberek sorsának legveszélyesebb velejárója, mert ez az évek alatt halmozódó lelki teher egy idő után testi betegségeket is okoz. Legtöbbször nem is tudják, hogy zárkózottak, hiszen folyékonyan tudnak beszélni bármiről. De a nyitottság az, ha önmagunk érzéseiről, konfliktusairól és főként felelősségéről is képesek vagyunk beszélni. Én a börtönben erre fektetem a legnagyobb hangsúlyt, mert minden ember önmaga sorsának kovácsa. Önbizalmat csak úgy lehet szerezni, ha tudatosan méretjük meg magunkat új dolgokban, és nem befolyásol, hogy a végén öröm vagy fájdalom vár ránk. Én pedig azt tapasztalom, hogy az emberek csak akkor vágnak bele bármi újba, ha azt nagy eséllyel sikerre vihetik.

Talán a börtönben attól is félnek, hogy a nyitottságot környezetük gyengeségnek tartja.

A börtönben élő emberek alapvetően nem bíznak meg senkiben. Rengeteg fel nem dolgozott lelki sérüléssel lépnek be a börtönbe, itt a fiatalkori erőszakra, a katasztrofális párkapcsolatokra, az alkoholista szülőkre, a pszicho- és fizikális terrorra, a szeretetlenségre stb. gondolok. A csoportterápia elsősorban arról szól, hogy megtanuljunk vállalni személyiségünket. Körben ülünk, és egy témáról beszélünk. Szituációs játékokat találunk ki, kríziseket generálunk. Van egy egyszerű példám: rászáll a szűnyog a kezre és rezzenéstelen arccal tűrőd.

Ha még a századik szűnyognál is azt játszod, hogy kőkemény vagy, az nyilvánvaló hazugság, mert már az első is viszket és fáj. Ezzel a virtuális szűnyogcsípéssel azt remélem elérni, hogy ha valamit sorozatosan csinálnak, megtanulják a legjobb reakciót, és majd egy valódi „szűnyogra” is jól fognak reagálni.

Tapasztalt-e különbséget a női és a férfi fogvatartottak között?

Nemrég a balassagyarmati börtönben is jártam. Ott azt tapasztaltam, hogy még több a frusztráló érzés és gondolat, mint a nőknél, és még kevésbé tudják megfogalmazni. Ennek oka egy sajnos létező társadalmi gát: a lányoknak megengedi a társadalom, hogy sírjanak, a férfiaknak nem. A fiúkba belefojtják az érzéseket, mondván, ne rinyálj, az nem férfias dolog. A pasik ezt el is hiszik, ezért azt mutatják, hogy nekik nem fáj semmi.

Önmagunkat mennyire vagyunk képesek „gyógyítani”?

Ezzel az a baj, hogy önmagával mindenki kesztyűs kézzel bánik, elnézőek vagyunk magunkkal. Ha belenézel egy másik ember által odatartott, valós képet mutató tükörbe, akkor esetleg kiderül, hogy egyenesnek hitted magad, miközben olyan vagy, mint a görbe bot. Fontos a tükör, főleg, ha azt keressük benne, hogy önmagunkhoz képesek vagyunk-e őszinték lenni...

Mészáros Zita

Önismeret Balassagyarmaton is

A balassagyarmati börtön műemlék kápolnájában tartotta meg az interjúban is felidézett előadását Csernus Imre a fogvatartottak, az érdeklődő dolgozók és a városi intézmények képviselői részére. A téma itt is a konfliktuskezelés és az önismeret volt. A megszólaló fogvatartottak váratlan őszinteséggel beszéltek önmagukról, mások meglepve szembesültek a szakember által elmondottakkal.

„A szabadság órája még odébb van”

A Sorkifaludon hat éve működő amatőr színjátszó kör, a Csendsbontó Társulat az elmúlt hónapokban A szalmakalap című színdarabjával járta Vas megye településeit, és februárban felléptek a szombathelyi börtönben is. A színdarab szerzőjét, *Sinkó Adrienn*t – aki egyébként a társulatot is vezeti – egy *Tatay Sándor*-novella inspirálta. Az előadás elvisz a huszadik század első felének Magyarországra, ahol egy szalmakalap sorsán keresztül a vele kapcsolatba kerülő emberek életét is megismerhetjük.

A börtönfegyelem légkörében kezdetben megilletődött színjátszók, akik között kismama, egyetemi tanuló, óvónő és tanár is volt, az előadás alatt egyre inkább feloldódtak, mert a közönség értő figyelemmel és empátiával élt együtt a történettel. Sőt, a nem mindennapi miliőben az eredetileg semleges mozzanatok is poénná váltak, bizonyos mondatok pedig nagyobb súllyal szeltek a csendet, hiszen „A szabadság órája még odébb van” ... A kétszáz fogvatartott saját készítésű ajándékokkal köszönte meg a nagyszerű előadást.

Étellift és magányos hajós a Radikálisoktól

A Radikális Szabadidő Színház két művésze, *Formanek Csaba* és *Ilyés Lénárd* harminc fogvatartott előtt mutatta be a Nobel-díjas drámaíró, *Harold Pinter* *Étellift* című egyfelvonásosát a győri börtönben, januárban. A darabban két ember várakozik egy szobában. Hogy mire várnak, az csak a kusza, akadozott párbeszédekből sejlik ki, de senki sem biztos semmiben. A nézők sem. A fontos dolgok jelentéktelenné válnak, a jelentéktelenek fontossá. Kevés olyan színpadi mű van, amely végig, az utolsó pillanatig tartogat meglepetéseket. Az *Étellift* ilyen, és ehhez fogható volt a feszült figyelem is a „nézőtérén”.

Ilyés Lénárd februárban visszatért a győri börtönbe, ezúttal *Alessandro Baricco* *Novecento* című monodramáját adta elő az érdeklődő fogvatartottaknak. A darab az emberi élet örök kérdéseire keresi a választ: mit és miért csinálunk, van-e sorsszerűség az ember életében, felelősek vagyunk-e döntéseinkért?

A darab érdekessége, hogy a címszereplő egy hajón élte le életét, ott született, soha nem tette lábát szárazföldre. Bár a darab befejezésekor a főhős még él, kiderül, hogy *Novecento* az óceán talán legnagyobb zongoristája, és ott is fog meghalni a Virginian fedélzetén. A fogvatartottak átélték a címszereplő helyzetét, hiszen ők is be vannak zárva, a külvilág történéseit az újonnan befogadottak elbeszéléseiből szűrjük le, akárcsak *Novecento*, aki szintén az utasokon keresztül szerzi az információkat a szárazföld történéseiről. Az elbeszélést kísérő zenei betétek pedig csak tovább fokozták a katartikus hatást.

Hogy a művész is jól érezte magát, az a Facebook-profilján írt bejegyzéséből is kiderül: „*Délután. Novecento. Győri börtön. Ebédre jó kis börtönkösz. Zöldségleves és káposztás tészta. Jól főznek. Tényleg. Előadáson feszült figyelem. Kapok egy újabb cérnaképet, ahol a plakátomon szereplő süllyedő hajómat felrakják egy tutajra. Elég sokatmondó...*”

Michelisz Norbert világbajnok Sopronkőhidán

A WTCC 2012-es világbajnokát, *Michelisz Norbert*et rendhagyó közönségtalálkozóra hívta a Sopronkőhidai Fegyház és Börtön, amelyen több mint száz fogvatartott lehetett jelen. Norbi maximális gázzal vette a kanyarokat, és fékezés nélkül állta a felé záporozó kérdések rohamát, hiszen nem volt tabutéma, a fogvatartottakat minden érdekelt, amit a versenyző életéről és pályafutásáról tudni lehet. A fogvatartottak vastapssal köszönték meg, hogy megismerhették a profi autóversenyző mellett a szerethető embert, Magyarország egyik legnépszerűbb sportolóját, aki mindenkinek méltó példaképe lehet. A képzőművészeti szakkörösök egy, a bajnokot ábrázoló festményt készítettek a vendégnek, a fogvatartottak pedig egy dedikált kártyával gazdagabban térhettek vissza zárkaikba.

Áder János köztársasági elnök nemzeti ünnepünk, március 15-e alkalmából a Magyar Érdemrend lovagkeresztje kitüntetését adományozta Michelisz Norbertnek.

Bárki lehet győztes

Néhány oldallal ezelőtt fogvatartottak beszélnek arról, hogy felismerték, az egyik visszaút a társadalomba a tanulás. A Budapesti Fegyház és Börtönben bibliaismereti versenyt rendezett a református börtönmisszió a közelmúltban. A győztesek bűnük mellett a hitükről is beszélnek, ami szintén kiutat mutathat a börtönből.

Balázs megosztva érte el az első helyet. A harmincas éveiben járó férfi harmadik alkalommal indult bibliaismereti vetélkedőn a börtön falai között. – Azóta olvasom a Bibliát, amióta bent vagyok. Istenben korábban is hittem, de valójában csak akkor fordultam felé, amikor börtönbe kerültem – meséli Balázs.

Sok mocskos dolgot csináltam

Miközben a fogvatartottak egy része ritmusos köröket ró a zárt udvaron, Balázssal tovább beszélgetünk a hitről.

– A hit az egyetlen biztos pont az életemben – mondja. – Szerintem mindenki gondolkodik azon, milyen az Isten, de pontos képet nem alkothatunk róla. Ha megpróbálkoznánk vele, valószínűleg hamis kép lenne. Egy biztos, hogy jó...

A bűnöm és ahogyan éltem, biztosan nem tetszett Istennek – folytatja. – Nekem sem tetszett, de hála érte, hogy kiszakított a korábbi életemből és megállított. Ha nem kerülök börtönbe, lehet, hogy örökre elveszttem volna. Kábítószert miatt ültettek le, de sok mocskos dolgot csináltam, és keményen ott voltam az éjszakában. Amíg nem volt családom, nem is érdekelt hogy mi lesz velem, vagy mi történik másokkal. Most már másként gondolkodom.

Hit és elhatározás

Még soha nem beszélgettem olyan fogvatartottal, aki azt mondta volna, hogy visszajön a börtönbe, a börtönviseltek csaknem fele mégis visszaeső.

– Igen, sokan fogadkoznak – erősít meg Balázs –, de látom, hogy ugyanazok az arcok térnek vissza, akik már voltak bent korábban is. Persze én is azt szeretném, ha nem esnék vissza. Ha nem folytatódna majd szabadulásom után a korábbi életvitelem, ami idevezetett. Hogy mi kell ehhez? Hit és elhatározás. Ha ez megvan, akkor sikerülhet. Itt a falak mögött csak normális dolgokkal foglalkozom, és azóta

minden összejött, amit szerettem volna. Mindent megkapok, amire szükségem van – hangzik el a meglepő kijelentés.

Akár egy hotel?

A börtön tényleg olyan, mint amilyennek sokan látják kívülről? Akár egy hotel: fűtés, kaja, edzőterem, könyvtár, tanulási lehetőség? – faggatom.

– Persze, ezek mind megvannak. De itt minden egyes nap egyforma. Nehéz elviselni az állandó bezártságot és szűrkeséget. Nincsenek színek. A nemtörődöm vagy erőszakos emberek miatt sok a súrlódás. Itt egy kalap alá vesznek mindenkit, itt mindenki egyforma. Persze ez büntetés-végrehajtási intézet, nem lehet elvárni, hogy mindenkivel saját egyéniségének megfelelően foglalkozzanak. A legjobban azonban a család hiányzik. Nehéz, hogy a gyerekem nélkülüm nő fel, és nem tudok mellettük lenni. Ha kívánhatnék valamit, csak annyi lenne, hogy mindenki találja meg a helyes utat, és maradjon is azon!

Lehet új életet kezdeni

Balázs után a bibliaverseny másik győztesével, Tiborral beszélgetek. A férfi úgy véli, a fogvatartottakról azt gondolja a társadalom többsége, hogy nekik nincsenek érzéseik.

– Én valóban rossz útra tévedtem, de úgy érzem, hogy Isten ráterelt a helyes útra. A Bibliát olvasva csodás dolgokra lehet rádöbbsenni. Én már hat éve indulok a bibliavetélkedőkön. 2006 óta vagyok bent. Régen becületes életet éltem és magam is előítéletes voltam a börtönben ülőkkel szemben. Pedig Isten szemében mindenki egyenlő. Ma már tudom, hogy Isten segítségével lehet új életet kezdeni.

– Milyen embernek tartja magát? – faggatom a férfit, aki szinte gondolkodás nélkül válaszol. – Mivel bent ülök a börtönben, nem mondhatom, hogy jó vagyok, de próbálok tenni azért, hogy jobb legyek. Jézus a kereszten az én bűneimet is magával vitte, de én olyan dologért ülök, ami az emberek szemében megbocsáthatatlan. – Megölt valakit? – kérdezem. – Igen – jön a felelet, és a magyarázat is. – Nem akartam, hogy így legyen, és ha visszaforgathatnám az idő kerekét, mindent odaadnék, hogy ez ne történjen meg.

– Hisz magának valaki, mikor azt mondja, hogy nem akarta? – faggatózom tovább.

– Rosszat gondolnak rólam, azonban Isten előtt őszinte szívvel letettem a bűnömöt, és hiszem, hogy megbocsátotta. A börtönben Isten vigyáz rám, és csodálatos dolgokat tesz velem. A börtön ugyan pokol, aminél mélyebbre már nem lehet menni, mégis azt érzem, hogy fogja a kezem. Dolgozhatok, színjátszó szakkörbe járok, megtanultam zongorázni és szolgálók missziós tevékenységekben. Ez mind Isten műve. Ami a legszomorúbb, hogy nem láttam felnőni a kisfiam, és ezt nem tudom magamnak megbocsátani. Csak kéthavonta találkozhatunk, amikor adhatok egy pusztit neki a beszélőn. A saját hibám miatt a gyerekeimet is meg kellett fosztanom attól, hogy apával nőjön fel.

Fekete Zsuzsa, parokia.hu

Ökumenikus imanap és búcsú a lelkesztől

Az ökumenikus imahét az egész világ keresztény-ségének ünnepe, amely a felekezetekre szakadt egyház egységére hívja fel a figyelmet. A januári rendezvénysorozathoz idén már második alkalommal csatlakozott a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézet is, ahol mindhárom objektumban tartottak istentiszteletet. A mintegy száz fogvatartottnak *Stift Zoltán* római katolikus, *Kiss Sámson Endre* református, *Szeverényi János* és *Varsányi Ferenc* evangélikus lelkeszt tartott lelki gyakorlatokat, *Balogh Tibor* pedig egyházi énekekkel járult az ünnephez.

Ide tartozik az a hír is, hogy tizennégy év szolgálat után nyugdíjba vonult *Udvardy István György*, az intézet lelkesze. A hétgyermekes, 74 éves lelkesz az Esztergomi Érseki Hittudományi Főiskolán hallgatott teológiát. Dolgozott kántorként, majd a telefongyárban, a siketnéma diákok iskolájában gyermekfelügyelőként, illetve a Főtaxinál gépkocsivezetőként, majd 2000-ben vállalt börtönlelkészi szolgálatot.

Betegek kenete és keresztút Kalocsán

Kalocsán idén februárban is kiszolgáltatták a **betegek kenetét**, amely lehetőségéről a Börtönűjságban már több alkalommal is beszámoltunk. *Mészáros István* római katolikus börtönlelkész a betegek kenetében részesítette azt a tizenöt fogvatartottat, akik a betegek világnapja alkalmából betegségük vagy öregségük miatt azt kérték. A világnap célja, hogy „Isten egész népe kellő figyelmet szenteljen a betegeknek, segítse elő a szenvedés megértését”. A betegek szentsége a hetedik a hét szentség közül. Általa a beteg a Szentlélek kegyelmét kapja, amely megerősíti az Istenbe vetett bizalomban. A betegek világnapját *II. János Pál* pápa kezdeményezésére 1993 óta tartják meg.

Március 7-én, a nagybőjti időszakhoz kapcsolódóan az intézet nagy népszerűségnek örvendő énekkarának tagjai mondták a **keresztúti ájtatosságot** a kalocsai Szent István király templomban. A 14 stáció előtt a fogvatartottak Jézus keresztútjáról elmélkedtek, melyeket énekekkel tettek emlékeztetéssé. Az ájtatosság végén a templom igazgatója – aki egyben a Kalocsai Fegyház és Börtön lelkesze is – köszönetet mondott a fogvatartottaknak a már hagyománnyá vált keresztúti megemlékezésért.

Elítéltek takarították a szegedi vízitelepet

A Szegedi Fegyház és Börtön tizennégy elítélte önkéntes munkával tette rendbe a Felső-Tisza-part vízitelepének környezetét. A fogvatartottak az ilyenkor szokásos karbantartási munkákat végezték: a lehullott faleveleket söpörték össze, földet egyengettek és hajókat mostak. A börtön egyik fontos feladata, hogy az elítéltek a szabadulás után visszatáljanak a társadalomba. A Csillagbörtön szabadulás előtt álló elítélte már többször vettek részt jótételei programokon, legutóbb tavaly szeptemberben, amikor az „Önkéntesek a tiszta Magyarországért” akcióban huszonnyolcan szedték a szemetet a város peremkerületeiben.

A visszatérést segítik Baracskán

Márciusban zárult le Baracskán a társadalomba való visszailleszkedést segítő TÁMOP-projekt, amelyen húsz kalocsai nő és hatvan baracscai férfi fogvatartott vett részt. A program szakmai sikerét támasztotta alá *Varga Zoltán* korábban szabadult fogvatartott személyes példája, aki segítséggel ugyan, de meg tud állni a lábán. Zoltán a zárókonferencián elmondta, hogy sok mindent köszönhet a bv. intézetnek. Van munkája, van hol laknia, és nem fogyaszt alkoholt. Esete azt mutatja, hogy fel lehet a mélyből emelkedni, ehhez azonban Zoltán akarateréje és a programban résztvevő szakemberek lelkes munkája kellett.

Rabul ejtő étterem Londonban a visszailleszkedésért

A vendégeknek előbb le kell adniuk telefonjaikat és éles tárgyaikat, ujjlenyomatot vesznek tőlük és átvizsgálják őket, csak ezután foglalhatnak helyet az asztalnál – Londonban márciusban megnyílt a harmadik angliai börtönétterem.

Az étterem hétköznaponként reggelire és ebédre várja a vendégeket. A személyzet elitételkekből áll, akik ezzel egy új szakmát és a szükséges tapasztalatokat, készségeket is elsajátíthatják, hogy miután szabadulnak, könnyebb legyen számukra a társadalomba és a munkaerőpiacra való visszatérés.

A harmadik börtönéttermet az első kettő sikerén felbuzdulva nyitották meg. A másik két étteremben évente 18 ezer vendég fordul meg, akik átlagosan 25 eurót (kb. 7900 forint – a szerk.) hagynak ott a háromfogásos menüért. Az embereket még az sem riasztja vissza, hogy nem egyszerű bejutni egy ilyen étterembe. 48 órával korábban be kell jelentkezni, 18 éven aluliakat nem fogadnak. A belépéshez útlevél vagy személyi igazolvány szükséges, telefont, nagyobb táskát, laptopot vagy bármilyen szűrő-vágó eszközt pedig tilos bevinni az épületbe, ráadásul alkoholt sem szolgálnak fel. Nyolcvan dollárnál több készpénz nem lehet a vendégeknél, akikről fotó készül, és akiktől ujjlenyomatot vesznek. Nagyjából olyan biztonsági intézkedésekre kell számítani, mint egy reptéren. A minőségre garancia, hogy a projekt egyik vezetője egy Michelin-csillagos séf.

A sikerre való tekintettel 2017-re tíz ilyen éttermet terveznek nyitni Nagy-Britanniában.

forrás: hvg.hu

Szonda

Az igazoltató rendőr megállít egy autóst:

- Mi az a sok tör a kocsijában? – kérdezi tőle.
- Tudja, artista vagyok.
- Nem hiszem. Mutasson valamit! – akadékoskodik a rendőr.

Az artista kiszáll, és elkezd a késeket a levegőbe dobálni. Pár perc múlva megáll egy másik autós is, melyben két barát utazik. Megszólal az egyik:

- De jó, hogy abbahagytam az ivást. Odanézz, mit találtak ki a szonda helyett!

Ezüstkanál

- Vádlott, miért lopta el az ezüstkandalakat?
- Az orvosom mondta, hogy el kell lopjam!
- Hogyhogy?
- Ő írta fel nekem: naponta három evőkanál...

Bíróságon

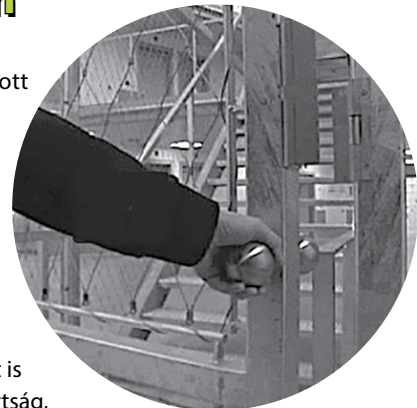
- Tudja mi jár azért, ha hamisan tanúskodik?
- kérdi a bíró a tanútól.
- Igen, nekem egy új autót ígértek érte.

Bírák, ügyészek és ügyvédek egy belga börtönben

Önkéntesekkel tesztelték egy frissen átadott börtönt Belgiumban.

Az egyhetes tesztüzem célja az volt, hogy ellenőrizzék a fegyintézet biztonsági rendszereit, valamint azt, hogy vannak-e olyan apróbb részletek, amelyeken esetleg módosítani kell. Az alkalmi elítéltek közé újságírókat, bírákat, ügyvédeket, ügyészeket, rendőröket, valamint a börtön építésében szerepet vállaló üzletembereket is meghívtak, hogy átélhessék: milyen a bezártság, milyen a börtönélet. Az egyik önkéntes arról mesélt, hogy alábecsülte azt a technológiát, amivel a börtönben találkozott. Ugyanakkor megtapasztalta a bezártságot, talán jobban is mint tervezte, amikor cellájának ajtaját nem tudták kinyitni, és ki kellett fújni.

forrás: euronews

Eladó Moszkva legrégebbi börtöne

Eladó Moszkva legrégebbi börtöne, s utána várhatóan a többi is, mivel ezeket az intézményeket a városvezetés szeretné a főváros területén kívül tudni. Befektetők egy csoportja megvinné a Butirszkáját, az orosz főváros egyik leghírhedtebb, ősi börtönét, ahol mind a világhírű író és ellenzéki, Alekszandr Szolzsenyicin, mind Feliks Dzserzsinszkij, a szovjet titkosrendőrség, a Cseka megalapítója is ült. A börtön az 1700-as évek vége óta szolgálta az egymást váltó cárokat és pártfőtítkárokat, de történelmi érdekességén kívül az teszi vonzóvá, hogy egy prémium telken, Moszkva központjában fekszik – írta a The Moscow News.